

Микола МАКСИМОВ

Голос Алли Сергійко

В актриси Київського театру на Подолі Алли Сергійко є всі підстави вважатися "зіркою": вродливе обличчя, пластичність, розум. І, звичайно, талант характерної актриси, рідкісний в наші часи і розкритий Аллою в таких ролях, як Єлена ("Ніч чудес" за Шекспіром) або Деяніра ("Трактирниця" Гольдони). Але... вже чимало років після вдалого дебюту в професійному мистецтві, маючи чудову фізичну форму, Алла перебуває, за висловом французів, між "вовком і собакою". Можна погодитися, що приємник - це нормальний стан будь-якого актора в наш непевний час, але у випадку Алли Сергійко він швидше нагадує північну ніч, аніж зміну чорного і білого.

Вона закінчила майстерню народної артистки Ірини Молостової (пам'ятаю її стражденну служницю Ганку з дипломної вистави "Мораль пані Дульської"). Отримавши кілька пропозицій грати в іменитих колективах, випускниця обрала трупу нікому невідому. Познайомившись на зйомках фільму "Вавилон-XX" з представниками Театру-студії кіноактора "Молдова-фільм", почувши про мистецькі пошуки її головного режисера Модеста Абрамова, який зібрав у Кишиневі молоді творчі сили з різних куточків країни, Алла вирішила спробувати щастя далеко від рідної оселі. Спершу все складалося добре, але невдовзі колектив розпався. На щастя, Алла дізналася, що в Києві знайомий їй зі студентських часів режисер Віталій Малахов створює новий театр - Театр естради. Вона взяла участь у творчому конкурсі й була прийнята до складу трупи.

Новий колектив не завжди мав власну сцену, але навіть в умовах злиття з Молодіжним театром йому вдавалося зберігати і творчий склад, і творчі принципи. Звичайно, кількість вистав за участю Алли

Сергійко могла бути більшою, але якість ролей не викликала сумнівів. Хуана ("Зірка і смерть Пабло Неруди"), Любов Менделєєва, дружина поета Олександра Блока ("Так велить мені натхнення"), повія Марія, яка перетворюється на ангела ("І я прийду по ваші душі")... До речі, ця роль у виставі за творами В.Висоцького справила велике враження на фестивалі в Кардіфі, де було показано сцени з вистави. І емоційністю виконавиці, і її натуральними фізичними стражданнями: актрису на сцені обливали водою, змиваючи грим.

Нині трупа В.Малахова розташувалася в центрі Подолу, в Гостинному дворі, але з репертуаром щось коїться. Нових вистав мало, а старі (в тому числі оновлена "Ніч чудес") часто відміняються. Отже, Аллі доводиться самій шукати творчу відраду на інших сценах. Вона зіграла головну роль у "Маркізі де Сад" за твором Юкіо Місіми (театр "Сузір'я", постановка Олени Богатирьової) на межі жанрів з різкою зміною психологічних станів героїні. Зараз покладає надії на виставу "Гамлет. Лабіринт" Олега Ліпцина

з "Театрального клубу". Її захоплює імпровізаційна манера гри і пошук нової мови цього неординарного митця.

Якщо в театрі у Алли, начебто, стабільне життя, то в кіно, здається, режисери її не бачать зовсім. Після ролі у короткометражному фільмі Петра Марусика "Віддавали Катрю" за оповіданням Григора Тютюнника, вчительки у "Чудесах у Гарбузянах" та телесеріалу "Останній доказ королів" потрібно було дочекатися, доки її чоловік - художник Сергій Маслобойщиков - змінить професію, закінчить Вищі режисерські курси в Москві й дасть їй головну роль у своєму першому повнометражному фільмі.

У "Співачці Жозефіні та мишачому народі" за оповіданням Франца Кафки у Алли найскладніша роль. Якщо у М.Горького у схожій п'єсі "На дні" Актор таки був актором, то чи мала голос Жозефіна? Однак, ця жінка невизначеного віку із перебинтовансю шиєю гідна поклоніння вже тому, що у підпіллі, серед "мишачого люду" є не тільки "білою вороною", а й особистістю...

Алла Сергійко грає в чудовому стилі побутової абстракції, у фантазійному стилі голландського "Стрілочника". І знову-таки, виконавицю головної ролі у фільмі, який обійшов кілька міжнародних фестивалів, не закидали контрактами ні Стеллінг, ні Грінуей...

В тому, що Алла - актриса синтетична, здатна грати і в сюрреалістичній драмі, і в ексцентричній комедії, можна було переконатися, подивившись "Блуд" - заключний фільм серіалу Олега Бійми "Острів любові". Її Лерка, бухгалтер інвестиційної фірми, звинувачує жеківського сантехніка у згвалтуванні. Шість разів, на дитячому майданчику! Слідчі експерименти, суд... Та хіба з першого погляду не видно, що ця жінка скучила за коханням і ось таким парадоксальним чином хоче довести збайдужілому чоловікові й сусідкам, що хтось прагне її, як жінку, прагне до нестями.

"Я хочу бути живою, і шукаю живий театр", - говорить Алла. І це їй, меланхолійній на вигляд, з несьильним лагідним голосом, поки вдається...

Алла Сергійко у фільмі "Співачка Жозефіна і мишачий народ". 1994.

